

Rugămintele

ElenaJ

O ghiară mi-a distrus plămânii
Și fără aer m-a lasat.
Eu încă simt urmele mâinii
Ce m-a lovit și a plecat.

Am ascultat vorbe amare
Și le-am primit fără a le cere.
Dar cine știe cât mă doare
Și c-am rămas fără putere?

Încă mă-nnec în lacrimi care
Nu par a ști să obosească.
Și vreau să urlu! Doare tare!
E cineva să le oprească?!

Eu mă vedeam un om puternic.
Acum mă simt atât de mică...
M-a copleșit un foc lăuntric
Și m-a-nghițit o veche frică.

Eu am crezut că dând iubire,
Făcându-l universul meu,
Mă va iubi mereu pe mine
Și vom fi doi în orice greu.

Nu i-a luat mult. M-a dat deoparte.
M-a îngropat cumva de vie.
A rupt finalul dintr-o carte
Cum nu vor fi alte o mie.

Mi-aș smulge carnea de pe mine!
Atât de rău am decăzut.
Și simt că nu-mi va fi mai bine!
Doar spune-mi Tu, ce am facut???

Cu ce-am greșit atât de tare
Și ce păcate port cu mine,
De mi-ai dat mie soarta-n care
Am numai lacrimi și suspine?

Doar spune-mi TU! Te rog a-mi spune...
Ce i-ai dat sufletului meu?
Cât să mai duc în astă lume?

De ce am viața asta eu...

Mă arde apa! Foc mă stinge!
Și nici pământul nu-l mai simt!
Mă doare trupul când m-atinge
Și blândul vânt pe care-l mint.

N-ai vrea Tu să mă iei la tine?
Eu singură nu pot veni...
Îmi zbiară sufletul în mine!
Și rogu-te a-l auzi!

Eu nu mai pot, Doamne, a duce...
Și Tu, de sus, mă vezi că merg.
Dar sufletu-mi nu o să urce,
Ci-o să coboare în infern.

El m-a distrus. M-a-ngenunchiat.
Nu mai trăiesc de ceva vreme.
Un suflet ce-a fost trunchiat,
Nu mai trăiește. Dar se teme.

Eu, Doamne, nu mai am speranță.
Dac-am greșit, îmi cer iertarea!
În inimă am numai gheață.
Cu foc am renegat uitarea.

Nu este om să mă găsească.
Știu c-am rămas doar eu cu mine.
Nu va fi nimeni să iubească
Să-și poarte pașii prin ruine.

Eu nu mai am nimic de dat.
E ca un vid sufletul meu.
Trăirile-mi s-au innecat
De la un plâns constant și greu.

Eu nu mai pot să simt iubirea.
Și atunci cin-să mă iubească?
Eu nu-mi voi găsi fericirea.
Un lucru mort, cum să trăiască?

Eu îți scriu rânduri printre lacrimi.
Nu reușesc a le opri.
Tu, Doamne, vezi atâtea inimi!
Dar oare toate pot iubi?

Te rog numai să-mi curmi durerea...

În orice ceas, pare să crească...
Eu nu mai am deloc puterea
Să-i spun să tacă, să se-oprească...

Îndrumă-mi pașii către pace.
Dă-mi liniștea sau dă-mi veninul.
Îmi urlă sufletul! Nu tace...
Am pierdut tot. Asta mi-e chinul...